

Mál nr. 25/2016**M
og****vátryggingafélagið V v/ frítímaslysátryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu vegna beinbrots í hendi.****Gögn:**

Málskot, móttækið 29.1.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 16.3.2016, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Samkvæmt tilkynningu um slys, dags. 10. nóvember 2015, var M í júlímánuði 2015 við æfingar í líkamsræktarstöð er hann var að taka æfingu sem nefnist „clean“ „þegar hann missti 112 kg lóð á vinstri hendi og hlaut bátsbeinsbrot.“ Í málskoti er umræddri æfingu lýst nánar. Kemur þar fram að æfingin sé fyrri hluti ólympskrar lyftu, „clean and jerk“, sem nefnist jafnhöttun á íslensku, og felst í því „að lyfta lóðastöng frá jörðu og upp í brjósthæð með því að spenna líkamann upp með þyngdina og grípa hana svo í axlarhæð.“ Í móttökuskra bráðadeildar Landspítalans segir að M hafi verið að lyfta mjög þungum lóðum og hafi hönd gefið eftir í lyftunni og við það komið „hyperextension“ um úlnliðinn. Eftir það hafi verið verkur „radialt“ um liðinn og hann sé aumur bæði yfir úlnliðnum og „scaphoid“ svæði. Taldi læknir næsta vísit að M hafi tognað á úlnlið en gat ekki útilokað beináverka. Fengin var röntgenmynd og sá læknirinn ekki nein brot í fjærenda sveifar eða ölnar. Hins vegar fannst honum hann greina á myndinni örliða mögulega sprungu í scaphoid beini. Þar sem M hafi verið aumur yfir því beini taldi hann rétt að setja á hann „scaphoid gips“.

M hefur krafist bóta fyrir líkamstjón sitt úr frítímaslysátryggingu sinni hjá V. V hefur hafnað bótaskyldu. Kveður félagið að M virðist hafa orðið fyrir meiðslum við það þegar hann breytti handstöðu á lóðastönginni, þ.e. þegar hann beygði úlnliðinn undir stöngina. Virðist lyftan hafa verið framkvæmd með hefðbundnum hætti og atburðarásin fram að því að höndin gaf eftir í lyftunni virðist ekki á neinn hátt hafa verið óvænt. Svo um slys sé að ræða í skilningi slyshugtaks vátryggingarréttar verði eitthvað í atburðarásinni að fela í sér frávik frá því sem vátryggður mátti reikna með. Ekki hafi verið sýnt fram á að atvik hafi verið með þeim hætti í því tilviki sem hér um ræðir. Loks bendir V á að slysið hafi ekki gerst án vilja M.

Álit.

M varð fyrir því að sprunga kom í bátsbein í annarri hendi er höndin gaf sig við að lyfta þungum lóðum. Ræðst það af túlkun slyshugtaksins í vátryggingarskilmálum V sem gilda um frítímaslysátryggingu þá sem hér er til skoðunar hvort um slys sé að ræða í skilningi skilmálanna. Í skilmálunum er hugtakið slys skilgreint svo: „Með hugtakinu slys er átt við skyndilegan utanaðkomandi atburð sem veldur meiðslum á líkama þess sem vátryggður er og gerist án vilja hans. Við meiðsl á útlimum er þess þó eingöngu krafist að um sé að ræða skyndilegan atburð sem veldur meiðslum á líkama vátryggðs og gerist án vilja hans.“ Vart er um það deilt að M hlaut meiðsl á útlim. Við þær aðstæður er ekki gert að skilyrði að utanaðkomandi atburður þurfi að koma til svo um slys sé að ræða í skilningi vátryggingarskilmálanna. Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en sprunga í bátsbeininu hafi komið við það að höndin gaf sig er hann lyfti lóðunum. Hefur þannig verið um skyndilegan atburð að ræða sem gerðist án vilja M. M varð því fyrir slysi í umrætt sinn sem telst bótaskyld úr vátryggingunni.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr frítímaslysátryggingu hjá V.

Reykjavík, 19. apríl 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.